

Áldás Békeség

Az angyalföldi reformátusok hírlevele

A tartalomból:

Lelkesi köszöntő	1
Isten legnagyobb ajándéka	2
Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz	3
Mikor van Advent?	4
Interjú Jenei-Jobbágy Ida beosztott lelképásztossal	5
Koi Szilvia hitoktató bemutakozása	6
Kerekes Péter hitoktató bemutakozása	7
Könyvajánló	8
Ilyen Karácsonyunk ne legyen!	9
Karácsonyi szeretethimnusz	10
Az imaközösségről	11
Hol születik Jézus?	12

„Áldás Békeség” –

a Budapest-Angyalföldi Református
Egyházközösség időszaki kiadványa

A szerkesztőség címe:

1139 Budapest, Frangepán u. 43.

Telefonszáma: +36 1 350-8659

e-mail:

budapest-angyalfold@reformatus.hu

Honlap: www.frangepan.hu

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Fábián Réka,
Goldbach Ferenc, Jenei-Jobbágy Ida,
Kerekes Péter, Koi Szilvia, Koroknai-
Tegez Ferenc, Lindner Gusztávné, Dr.
Lindner Gyula, Szloboda József, Vojtkó
Eszter

A gyülekezet számlaszáma:

10700691-25603301-51100005

(Kérjük, hogy közlemény rovatban
az adományozó nevét és címét
szíveskedjenek feltüntetni.)

„Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” (Lukács 21,33)
„Kelj fel, világosodjál meg, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt” (És.60,1)

Kedves Testvérek!

A nyár elejei felsóhajtás után most újra itt a figyelmeztető jel: a vírus nem fáradt el, sőt...

Itt vagyunk az advent kapujában, nem szeretnénk megélni, ismét, hogy az ünnepekben zárva legyen a templom. Bevallom, életem legrosszabb karácsonya volt a tavalyi. Nehéz volt megállni az üres templomban, ahol nem volt ott a karácsonyfa illata, ahol nem volt gyerekzsivaj, ahonnan hiányoztatok, kedves Testvérek.

De a legszomorúbb, hogy ma is még sokan nem akarnak tudomást venni a vírusról, és nem oltatják be magukat. Ezek az emberek nem figyelnek oda másokra. Önző módon nem szeretik a gyerekeiket, szüleiket, barátaikat, munkatársaikat. Hogy magukért nem teszik meg az az ő dolguk, de legalább értük megtehetnék, hogy elmennek egy oltópontra. Isten, amikor népét próbálta, mindig hagyott egy kiskaput, hogy ha valaki szeretne megmenekülni, akkor legyen rá lehetősége (olv. 4. Móz. 21:9) Ez a kegyelem azóta sem változott. Vár, hogy tegyél meg mindent a saját és szeretteid életéért - mert, ha hiszed, ha nem, ez is szolgálat. Bízassunk erre másokat is!

Csak akkor lesz szép és áldott az ünnepünk, ha komolyan vesszük a figyelmeztetést. Sok programmal készülünk adventben, ezt most nem részletezem, hiszen az újságban azt mindenki olvashatja.

Örömmel számolok be arról, hogy nem fogytunk el, - amitől sokan féltek - hanem megtisztulva, megerősödve kerültünk ki a bezártságból. Csak néhány alkalom amiért hálát adhatunk: el- és újra indult a konfirmáció. Isten meghallgatta imádságun-

kat, és nagy lendülettel, hittel vasárnap délutánonként lett férfibiblióra, ahova be lehet kapcsolódni. Az interneten tartott reggeli és esti imaközösség megerősítette a testvéri összetartozást. Ugyancsak az interneten nézhető ún. bibliatanulmány is sokaknak segít megérteni az aznapi igeszakaszt. Minderről lehet tájékozódni a gyülekezetünk honlapján. (www.frangepan.hu)

Nagy hálával álltunk meg Isten előtt, amikor idén májusban birtokba vehettük az új lelkesi hivatalunkat. Végre kijöhettünk az immár két évtized óta ideiglenesen használt alagsori irodából, és egy gyönyörű, Istenhez méltó helyen fogadhatjuk a hozzánk betérőket. Így mostanra a parókia alatti épületrészt teljes egészében az ifjúsági és egyéb gyülekezeti alkalmaknak adhattuk át.

Itt említem meg, hogy ha Isten is úgy akarja, jövőre egy pályázaton, valamint a testvérek anyagi támogatásán keresztül kívülről is megújulhat templomunk. Így valamennyi épületünk felújítva hirdetheti Isten dicsőségét és az angyalföldi reformátusok jelenlétét kerületünkben. Hordozzuk imádságban és adakozásainkban ezt a nagy tervet!

Mivel is zárhatnám mással e pár sort, mint azzal, hogy csak akkor lesz minden tervnek értelme, ha megtöltjük élettel. Ezt pedig Te teheted meg, kedves Olvasó, ha eljössz, elhívsz másokat is, és együtt lehetünk karácsonykor és az egyszerű hétköznapiakban itt, az angyalföldi gyülekezet közösségében.

Kívánok áldott készülődést az adventben!

Remélem, hogy találkozunk a karácsonyi ünnepekben a templomban!

2021. adventjében

Szloboda József lelképásztor

JENEI-JOBBÁGY IDA

Isten legnagyobb ajándéka: Jézus

Mi a lehető legtökéletesebb ajándék, amit el tudsz képzelni Karácsonyra?

Valamilyen tárgy, egy családi élmény, egy különleges utazás, békességben eltöltött napok vagy valami teljesen más? Ha még nem is kaptad meg ezeket a hön áhított dolgokat, azt az ajándékot, ami felülmúlhatatlan már megkaptad Istentől.

Az Atya Jézusban a legnagyobb kincsét adta nekünk, tudhatjuk, hogy az ember a gyereket félti leginkább, mindentől igyekszik megóvni, biztonságban tudni, hogy haja szála se görbüljön. Az Atya tudta, hogy Jézus miken fog a Földön keresztülmenni, ismerte a kínszenvedést, ami Rá várt. Ha emberileg nézzük, akkor felfoghatatlan, hogy miért engedte, hogy ez megtörténjen a Fiával.

Mi motiválhatta arra az Atyát, hogy odaadja a Fiát? Az agapé, az isteni szeretet, az a végtelen, feltétel nélküli szeretet, amivel csak Ő tud szeretni bennünket. Jézusban vált legérthetőbbé és tapinthatóbbá Isten szeretete a Földön. Jézusban jött hozzánk legközelebb az Isten, ez a közelség rendkívüli ajándék. Azt mutatta meg Isten, hogy Ő óriási lépést tesz felénk, mert nagyon fontosak vagyunk számára. Szeretné, ha élő, személyes kapcsolatban állnánk Vele.

Olvastam egy idézetet, amely így szól: Az egyetlen igazi ajándék, ha magadból adsz egy darabot. Isten ezt tette magából adott, a Fiát adta. Gyökössy Endre megfogalmazásában: „Isten adja nekünk a saját szívét. Mert ha valaki arra kérne, hogy egy-két szóval határozzam meg, hogy

ki volt Jézus, azt mondanám: az Isten szíve. Isten kivette a szívét, emberi testbe öltöztette, és azt mondta az emberiségnek: „Itt a szívem.” Isten nagy kockázatot vállalt ezzel, hiszen az emberekre bízta, hogy mit tesznek a szívével.” Értékelik, átszúrják, vagy semmibe veszik?

Jézus a legnagyobb bizonyítéka Isten szeretetének irántunk. Nála nagyobbat nem adhatott. Isten húzhatott volna egy határt, hogy ezt már nem teszi meg értünk, mégis csak túlzás a saját Fiát odaszánni. Azonban Ő nem így gondolkodott, annyira nagyon szeret, emberi szavakkal ki sem lehet mondani, kifizette a legnagyobb árat értünk. Isten megmentő szeretete nyilvánul meg abban, hogy Jézusban az Üdvözítőt adta nekünk. Az angyal mondja a pásztoroknak, hogy nincs miért félniük, mert Üdvözítő született. Az Üdvözítő, aki fizikálisan és lelkileg is gyógyít, Jézus azért jött, hogy megmentse a bűnösöket és, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet.

Isten mindnyájunkért adta Krisztust, érted és értem is. Fontos Isten számára, hogy akit Ő elküldött hozzád, Jézust megismerd, hogy Vele járd az életutadat, hogy igent mondj, amikor arra hív, hogy kövesd Őt. Fontos vagy Isten számára, és a lehető legjobbat akarja neked, a legjobb, akit senki és semmi sem tud felülmúlni, az pedig a Fia, akit már neked adott.

A mennyei Atya odaadta a Fiát nekünk, aki 33 évvel később az életét adta értünk, mert a végtelen szeretet munkálkodott Benne. A kérdés már csak az, hogy mi mit lépünk Isten szeretetére, elfogadjuk az Ő legnagyobb ajándékát; Jézust vagy halogatjuk, hogy kibontsuk, megismerjük Őt? Tudunk Neki örülni?

Recept a jövő évre

1. Végy tizenkét hónapot. Tisztítsd meg alaposan minden keserűségtől, zsugoriságtól, félelemtől és szőrszálhasogatástól.
2. Oszd mindegyiket 30, illetve 31 részre, úgy, hogy a készlet fussa egy évre. Minden napot külön kell elkészíteni. Hozzávaló: egyharmad munka, kétharmad derű és humor.
3. Végy hozzá három teljes evőkanál reménységet, egy kiskanál béketúrrest, egy kis iróniát, és egy csipetnyi tapintatot. Öntsd le az egészet bőségesen szeretettel, majd díszítsd apró figyelmességek friss zöld jelével.
4. Az egészet tálald egy üdítő csésze tea mellé felszolgálva.

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz

11. úrnapja

„Miért nevezzük Isten fiát Jézusnak, vagyis Üdvözítőnek?

Azért, mert Ő idvezít és szabadít meg bennünket minden bűnünkből. És azért is, mert az idvesség senki másban nem kereshető, sem meg nem található.”

Ezerféleképpen próbálja az ember megoldani saját életét, s akinek hihetőbb az ígérete arra támaszkodik. Sokszínű ez a világ, s olyan valós és képzelt lehetőségek is élénk tárulnak, amelyekről korábban álmodni sem lehetett. Az athéni demokráciában szellemi kihívás és valóságos felüdülést jelentett a különböző bölcseleti filozófiák egymásnak feszülése. Jó volt hallgatni, ahogy valamely képzett rétor a maga felismerései mellett érvelt, s kereste a válaszokat az élet nagy kérdéseire.

Mégis igen szűk volt az a világ a mai internethez képest, ahol minden, s annak még végtelen árnyalata kaphat helyet. Bár talán szájalmasnak tűnhet, amikor az emberi butaság éppoly erővel kapaszkodik feljebb az ismertség lépcsőfokain, mint valami megtapasztalt igazság. Válogatni mindenestre lehet.

Milyen megvalósulási biztonság van az Istenen kívüli reménységekben? Elég nehéz számomra úgy szemlélni a világot, mintha nem lenne Isten, s csak a tapasztalt dolgok és a szerencse alakítaná az ember és az emberiség történetét, történelmét. De bárkinek, akinek eredményei vannak a munkájában, családjában, környezetével megélt közösségekben, az leszűrhet törvényeket magának. Ezek a szabályok és rendszerek azonban csak töredékes részét képviselik Isten teremtett világának, s minthogy az ember nem képes életén és életkörnyezetén felül emelkedni, így magát meggyőzve hiheti azt, hogy a világ működik Isten nélkül. Csak erő és hatalom kérdése, hogy kinek az akarat kerekedik felül, és merre tart a világ.

Milyen megvalósulási biztonság van az istenségek (transzcendentális) ígéretekben? Amikor az ember ereje és előrelátása elfogy, akkor olyan kapaszkodókat keres, amit a newton-i (fizikai) törvényekkel nem tud megmagyarázni. Hiheti azt, hogy az akarat, a vágy, annak ismétlése, vagy áldozathozatala befolyással van egy nem megfogható világra. De súlyos önáltatás lenne azt hinni, hogy valóságos kapocs van az elképzelt (nem evilági) hatalom, s a porból lett ember között. Nevezzük bár azt szerencse istenasszonyának, amulettként őrzött tárgynak, vagy valami cselekvéssor babonás ismétlésének. Hiheti az ember, hogy ezekben lakik valami megragadhatatlan törvényszerűség, de már a teremtéstörténet is arról szól, hogy ezeket mind az Egy Isten alkotta.

Miért az egyedüli Úr ígérete a győztes mindenekfelett? A Biblia számtalan verse szól arról, hogy mekkora balgaság élettelen istenekben bízni, hogyan dől le Dágon szobra a

szövetségláda előtt. Minden érv kevés azonban olyan embernek, akinek nincs személyes tapasztalata az Egyetlen Istenről. Hiszen számára a Biblia Istene is csak egy az általa elképzelt sok lehetőség közül.

Az ISTENBEN hívő emberen kívül nincs senki, aki a logika mentén eljuthatna a felismerésre, hogy miért az egyetlen Isten a győztes. Miért Jézusba helyezte ezt az ígéretet? Istennek a saját döntése, hogy „úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta” s rajta kívül nincs más út. Bárki megpróbál Isten felé közeledni, azon az úton meg kell tapasztalni, hogy nem érhet célt. Ennek legviccesebb formája a Babel tornyának építése volt. Akár valóságosan, akár szellem törekvésekkel akarunk Isten magasságába feljutni, újból és újból (a mindenhatóság hiányából fakadóan) tehetetlenségünk gátjába ütközünk. Tökéletlenségünk, bűneink pedig mindig többet rombolnak, mint amit igyekezettel megpróbálunk felépíteni.

Azért küldte Isten Jézust, hogy amire ember nem képes, azt a lépést Ő tegye meg felénk. Aki nem Jézust választja az Istenhez való eljutás útján, az pont azt hagyja ki, amire az ember képtelen, Isten viszont megtette. Jézus önként vállalt kereszthalála oda emelhet fel, ahová ember sem fel nem juthat, se jogot nem formálhat a belépésre. Kire támaszkodsz? Jézus ismeretében viszont azt a kérdést kell feltennünk, hogy vajon állhatunk-e közömbösen, amikor embertársaink a problémáik megoldására meglehetősen színes és széles utat, utakat keresnek maguknak?

„Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus.”

(1 Korinthus 3:11)

Gyökössy Endre: **Mikor van Advent?**

„Hamarosan eljövök.”

(Jel 3,11)

Azt hiszem, Advent lényegét ez a Jelenések könyvéből kiemelt két szó fejezi ki leginkább; az ígéret, amit Jézus a filadelfiai gyülekezetnek adott: Hamarosan eljövök.

Az eredeti görög szöveg hamarosan kifejezése számunkra is ismerős, így hangzik: taxu. Ki nem ismerné fel benne a kissé elmagyarosított taxi szavunkat? Taxu = hamarosan, gyorsan, villámgyorsan. De ebben a görög szóban az is benne van, hogy szüntelenül jön, soha meg nem áll.

Jézus Krisztusban az Isten szeretete közeledik az ember felé – ez az Advent; az ember közeledik Isten felé, meg akarja ragadni – ez az Advent. Mert mind a kettő igaz. Valami különös módon – elnézést a hasonlatért – valahogy úgy van ezzel is, mint a taxival, hogy hol az keresi az utast, hol az utas őt.

„Hamarosan eljövök.” Jézus szüntelen jön, szüntelen közeledik, és Advent akkor van, ha mi is keressük a gyorsan, villámgyorsan közeledő Istent, és amikor jelentkezik, mi is jelentkezünk.

Mikor van advent? Amikor a közelgő Isten Szentlelke megragad téged, és te megragadott emberré leszel.

Azt kérdezed, mire jó ez? A megragadott ember megragadó emberré válik. Nem erre van szüksége a világnak, hogy legyenek megragadó emberek ezen a földön? A nádszál életek mellett, akibe bele lehet kapaszkodni, aki

kinyújtja a kezét a másik felé, aki meg tudja törni a kenyerét, akármilyen vékony szelet. A megragadottak tudnak igazán elragadó, magukkal sodró emberek lenni, a rezignált, a levert, cinikus, életunt, keserű, panaszkodó, nyafogó – és hány ilyen jelzöt mondhatnék még! – emberek között. Azért van Advent, azért ragadja meg az embereket Isten Szentlelke, hogy megragadó, elragadó emberek legyenek. Röviden: emberek! Akik méltók erre a névre.

Csak ők lesznek egyszer átragadott emberek – akik így érkeznek meg odaát. Mint Illés, úgy tűnnek majd el – de mégis köztünk maradnak, mert ilyen elragadó emberek egy-egy mondatából, egy-egy tanításából élünk.

Jézus Krisztus ma is elragad, és elragadott emberré tud tenni bennünket! Ő szüntelenül vár ránk, mi meg szüntelenül Őt várjuk. Ő szüntelenül közeleg, és szüntelenül bele lehet kapaszkodni ma is, most is. Mert vagy szüntelenül történik az Advent, vagy csak éppen megünnepeljük az Adventet négy vasárnap, mert így írja elő az egyházi kalendárium. De ez még nem elragadottság. Ez még nem tanítványság.

Ezért kérjük – szüntelenül! –, hogy Isten Szentlelke ragadjon meg, ragadjon fel, ragadjon el bennünket, közelebb Hozzá, egyre közelebb!

DR. LINDNER GYULA

Interjú Jenei-Jobbágy Ida beosztott lelkipásztorral

- Mesélj egy kicsit magadról! Honnan érkeztél, mennyire volt jellemző a családotokban a hit, a templomba járás?

Jenei-Jobbágy Ida vagyok, 27 éves, idén fejeztem be a tanulmányaimat a budapesti teológián. Szintén ebben az évben szeptember 18-án házasodtunk össze a férjemmel. Alsónémediről származom, református családból, három jóval idősebb testvérem van, kettőjüknek már gyermekei is vannak. Gyermekkoromban, azt tudom mondani, hogy a vallásosság jellemző volt a családomra, az elkötelezett hívő élet akkor még kevésbé. Azóta ez több családtagomban, hála Istennek, változott, megtértek, erősödött az Úrba vetett bizalmuk.

- Nyilván nem minden hívő ember érez magában indítást, hogy lelkész, Isten igéjének elhívott hirdetője legyen: Te hogyan és miért lettél lelkipásztor? Mi terelte életedet ebbe az irányba?

A konfirmáció előtt tértem meg, onnantól az Istennel való kapcsolat meghatározó része volt az életemnek. A gimnáziumi évek alatt biztossá vált számomra az, hogy emberekkel szeretnék foglalkozni valamilyen segítő foglalkozású személyként. Amikor az utolsó évben ki kellett választani, hogy hová jelentkezem egyetemre, akkor sokan imádkoztunk azért, hogy világosan lássam, hova hív Isten. A felvételi jelentkezés előtt néhány nappal kaptam azt az igei vezetést, amikor Jézus elhívja Mátét: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot. Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mt 9,12-13).

Erről valóban sokat tanulhattam teológiai tanulmányaim során, és azon az úton, amin idáig vezetett Isten.

A teológiára volt egy három napos felvételi, ott is végig békességem volt. A teológia felé terelt még, azt gondolom, az is, hogy két évet járhattam diakónia és ápolástan fakultációra, ahol betekintést nyerhettem az egyház szociális intézményeinek működésébe. Nagyon sokat jelentett számomra ez a gyakorlatias tantárgy. Az anyagyülekezetemben is aktívan szolgáltam a gyermek-és ifjúsági munkában, az abban tapasztalt áldások is hatottak rám. Volt egy nagy felismerésem, hogy a lelkeszi szolgálatban szinte minden megvan, amivel szívesen foglalkoznék.

- Mely gyülekezetekben fordultál meg? Volt olyan gyülekezet, ahol hosszabb ideig szolgáltál is?

IA teológia éve alatt a legációk során számos gyülekezetben megfordulhattam, ezekről egy-egy első benyomást kaphattam. A negyedik évben két gyülekezetben töltöttem két hetet: a gödöllőiben és a káposztásmegyeryiben, ezekben azért jobban megismerhettem a gyülekezeti életet. Alapvetően az alsónémedi gyülekezeti életben is igyekeztem aktívan részt venni. A tavalyi évben pedig egyéves gyakorlaton lehettem a Fót-Központi Református Egyházközségben. Rendkívül hálás vagyok ezért az egy évért Istennek, nagyon sok áldást élhettem át Fóton a vírushelyzet ellenére is. Ahogy a felsoroltakból látszik, még a lelkeszi pályám elején vagyok.

- Most kerültél Angyalföldre, és a legutóbbi vasárnapon (szeptember 26-án) lettél bemutatva a gyülekezetnek. Mik az első benyomásaid? Az igehirdetésen kívül milyen más feladataid lesznek?

Élőnek, sokszínűnek és összetartónak tűnik a gyülekezet közössége így első benyomásra. Hálás vagyok a szeretetteljes fogadtatásért. Az igehirdetésen kívül a különböző rétegalkalmakon is szolgállok, részt veszek például az ifin, októberben indul egy fiatalabb korosztálynak ifjúsági óra, annak a szervezésében segítek, néhány hittanórát is tartok majd, a női bibliaórán is szolgállok, a hivatali teendők intézésében segídek, és amikben még majd szükség lesz rám.

- Van esetleg olyan bibliai történet/ige, ami nagyon közel áll hozzád és átlendít a nehézségeken? Ha igen, megosztanád az olvasókkal?

Sok különböző ígét használt már Isten arra, hogy bátorítson, megerősítsen. Kettőt emelek most ki. Az első a hívő életem kezdetétől rendkívül fontos számomra, ez volt az első olyan igevers, amelynél azt tapasztaltam, hogy ezt személyesen nekem mondja az Úr: *Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!* (Ézs 43,1). A második egy közös reményt adó igevers a férjemnek és nekem; Jézus mondja: *A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot.* (Jn 16,33)

KOI SZILVIA

Koi Szilvia hitoktató bemutatkozása

Szabolcs-Szatmár Bereg megyében születtem Kisvárdán. A szülővárosomtól 20 km-re fekvő településen, Tiszabezdéden éltem a szüleimmel és a húgommal. Apukám református, Anyukám római-katolikus családban nőtt fel. Apukám református vallású volt, így Anyukám is ez utóbbi mellett döntött. A családtagjaim közül csak Anyukám ismerte az Úr Jézust. Ő a helyi református gyülekezet istentiszteleteit rendszeresen látogatta. Az ő hatására konfirmáltam, viszont az istentisztelet alkalmait ritkán látogattam.

Időközben az egyik falubeli ismerősünk elmondta, hogy náluk hetente bibliaórák vannak, amit egy baptista lelkipásztor szokott tartani. Elmondta, hogy áldott alkalmak szoktak lenni, és szeretettel várják Anyukámat és minden érdeklődőt, aki szeretne elmenni. 2011 őszén Anyukám úgy döntött, hogy elmegy egy alkalomra, aztán meglátja, hogy elmegy-e máskor is vagy sem, mert ő a református hithez ragaszkodik inkább. Ezeken az alkalmakon erősödött meg igazán Anyukám hite, aminek következtében hívott engem is ezekre az alkalmakra, „ha gondolom, nézzem meg, nem kötelező maradni” szavakkal. Néhány hét múlva ellátogattam egy bibliaóra, aztán én is rendszeres tagja lettem ennek a közösségnek. 2012 februárjában elfogadtam Jézus Krisztust Megváltómként. Ezt követően továbbra is látogattuk ezeket a bibliaórákat, illetve a helyi református gyülekezetbe is rendszeresen elmentem Anyukámmal.

Harmadéves gimnazistaként, a pályaválasztás kérdései már ott voltak a gondolataimban. Kiskoromban sokszor játszottunk „tanárosat” a húgommal. A későbbiek során is tanár szerettem volna lenni, elsősorban a humán

tantárgyak iránt érdeklődtem. Időközben ezen tantárgyak iránti érdeklődésem jelentősen csökkent. Megtérésem után jött egy olyan indíttatás, hogy lelkész szeretnék lenni, de elég érzékeny típus vagyok, és a temetések nem bírnám lelkileg, emiatt ezt a tervet elengedtem. Viszont mindenképp valami hittel kapcsolatosat szerettem volna tanítani, és ebből következett a döntés: „hittanoktató leszek”- mondtam. Úgy is lett, 2014 szeptemberében beadtam a jelentkezésem a Sárospataki Református Teológiai Akadémiára, ahol 2017 júliusában sikeres államvizsgát tettem. Egyéb okok miatt sajnos csak 2018 szeptemberében tudtam elkezdni a hitoktatói hivatásomat Békés megye, Békés településén. Itt egyházi intézményben tanítottam református hittant három évig.

Nagyon szerettem ezt a várost, a kollégákat és a gyermekeket egyaránt. Viszonylag hamar beilleszkedtem, nagyon sok szeretetet kaptam, mind a gyerekektől, mind a kollégáktól, mintha csak egy nagy család lettünk volna. Pályakezdőként nagyon sokat tanulhattam a kollégáimtól a gyermekekkel való kommunikációról, viselkedésről.

Ami miatt mégis el kellett jönnöm vidékről elsősorban a jövőépítés, másrészt pedig egy szívemhez közel álló személy Budapest közelébe költözik. Így nem volt számomra kérdés, hogy a fővárosba jöjjenek.

Amikor az Angyalföldi Református Egyházközségbe jöttem személyes találkozóra nagy hatást gyakorolt rám a testvérek közvetlensége és az Úr Jézus biztatása: „Maga az ÚR megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Mózes 31,8) Ezzel a bizonyossággal szívemből remélem, hogy Isten segítségével, Őhozzá fogom tudni vezetni a rám bízottakat, és hasznos tagja lehetek ennek a gyülekezetnek.

Egyperces imádság

Hiába is igyekszem Úristen. A legszebben megtervezett napjaimban is ott lapul a bukásom, mert elég egy általam Bibliából vett mondat félreértése, s a másik ember szívében máris ott lapul a megbántottság. Vajon miért történhetik meg, hogy miközben szavainkkal gyógyítani akarunk, azokba mintha valaki a rombolás vágyával mérget rejtene? Őrizz meg minket a gonosztól, hogy ne okozunk botránkozást és felháborodást miközben a TE utadon akarunk járni.

ÁMEN

KEREKES PÉTER

Kerekes Péter hitoktató bemutatkozása

Kerekes Péter vagyok, 1971-ben születtem Budapesten. Gyerekkoromban reformátusnak kereszteltek, de családnk nem gyakorolta a vallását, ugyanakkor, katolikus nagymamám, megtanított egy esti imádságot, ami sokat jelentett. 22 éves koromban, amikor készültem egy maratoni futóversenyre, az egyik reggeli, Duna parti futóedzésem alkalmával, a napfelkelte gyönyörű látványa elgondolkoztatott: Kell lenni „Valakinek”, aki megteremtette és igazgatja a Napot és a világmindenséget, mert az ember bárhova fejlődne is, soha nem tudja azt megalkotni, vagy a Napot befolyásolni. Magamban Istenhez kiáltottam:

Isten, ha létezel, mutasd meg Magad nekem. Eszembe jutott, hogy kisgyerekkoromban megkereszteltek, nagymamám mondta, hogy reformátusnak, ahol jelentkezhetek konfirmációra is. Így felkerestem a helyi, budakalászi református templomot, és jelentkeztem a konfirmációra. A konfirmációra készülve a harmadik parancsolatot olvasva felismertem bűneimet, majd megérthettem a Krisztus általi bűnbocsánatot, kértem Őt, lépjen be az életembe, illetve a 2Kor. 5:17-et (Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.) olvasva megérthettem, hogy Krisztusban új életem van.

Megtérésem után gépészmérnöknek tanultam, és ezen a területen is dolgoztam 11 évet, amelyből az utolsó év Délkelet-Ázsiában, egy külmisziós út keretében valószínűleg nagyon megerősítő volt számomra egy kárpátaljai önkéntes diakóniai év is, amelyet egy református roma gyülekezetben tölthettem.

Teológiai tanulmányaimat a sárospataki és a bp-i teológiákon végeztem. Az elmúlt években egy kőbányai református hajléktalan gyülekezetben, valamint 18. kerületi iskolákban, óvodákban tanítottam hittant.

Hálás vagyok, hogy idén szeptembertől, itt, az angyalföldi református gyülekezetben is részt vehetek a hitoktatói szolgálatban, tudván azt, hogy munkálkodásunk nem hiábavaló az Úrban (1Kor.15:58), sőt sokkal bőségesebben megáldhatja azt, mint ahogy mi azt elkérjük vagy elgondolhatjuk (Ef. 3:20). Istennek, ezt a gazdag áldását kívánom a gyülekezetnek és minden kedves hittestvéremnek!

Akié a Fiú, azé az élet. (1Jn 5,12)

Egy gazdag amerikai embernek a vietnámi háborúban meghalt az egyetlen fia. Szerette ezt az egyetlen fiát. Valaki festett róla egy képet. Nem volt értékes kép. Egy olyan kép volt, amire azt szoktuk mondani: a keret többet ér, mint maga a kép. Ezt a képet ő a fő helyre tette, a gyönyörű, értékes festményei közé. Amikor meghalt az apa, ezek a képek árverésre kerültek. Arról szól a történet, hogy először a fiúnak a képét hozták ki: Ki mennyit ad érte? Nem jelentkezett senki.

Ott voltak a műgyűjtők, nagyon türelmetlenek voltak. Ne ezt, hozzák az értékes képeket! Hozzák a többi! Ez mit ér? No de mégis: ki ad érte tíz dollárt? Senki nem ad érte. Végül a családnak az egyik egyszerű alkalmazottja jelentkezett: ő szerette ezt a fiút, ő tíz dollárt ad érte. Jó, elkelt a kép. De most már jöjjön a többi. Az árverezés vezetője azonban kijelentette: vége az árverésnek. Hogyhogy? Hol a többi kép? Azt mondja: az apa úgy rendelkezett, hogy aki ezt a képet megveszi, azé legyen az összes többi kép ajándékba. Akié a fiú, azé legyen minden. Nagy volt a bánkódás, nagy volt a háborgás, kivéve a kis szolgát, ő nagyon örülhetett neki.

Ezt jelenti a Szentírás üzenete: akié a Fiú, azé minden. Akié Jézus Krisztus, az Atya vele együtt mindent odaad, mindent neked ad. De lehet, hogy azért nincs semmink, mert ezt Nála nélkül akarjuk.

FÁBIÁN RÉKA

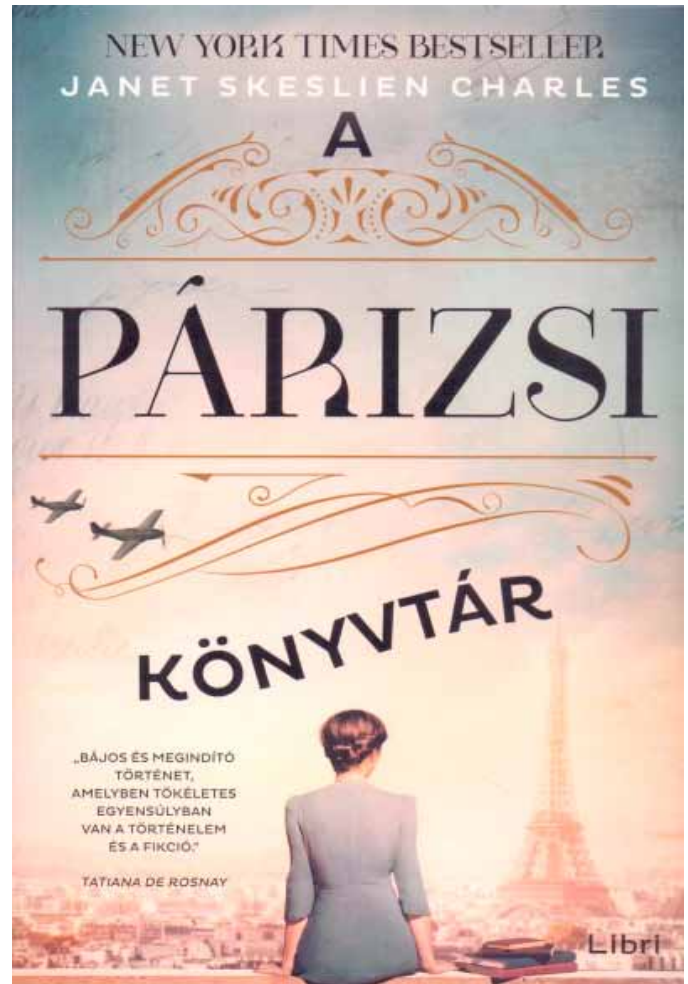
Könyvajánló - A párizsi könyvtár

Ebben a könyvben egyszerre találkozunk az olvasó egy érzelmdús történettel és a könyvek iránti szeretettel. Párhuzamosan két történetet is olvashatunk, két időskiban egy-egy olyan történet bontakozik ki, amelyeknek számai egymásba fonódnak.

1939-et írunk, és Odile Souchet, a fiatal párizsi lány nem is lehetne boldogabb: felveszik könyvtárosnak az impozáns Amerikai Könyvtárba, és a jóképű Paul személyében a szerelem is rátalál. A 2. világháború azonban egy csapásra véget vet az idillnek, és Odile világa összeomlani látszik. Hogy megmentse mindazt, ami fontos a számára, munkatársaival csatlakozik az ellenálláshoz, és úgy harcol, ahogy lehetőségei engedik: a könyvek segítségével. Heroikus küzdelmük ellenére Odile-nak hamarosan szembe kell néznie a szörnyű igazsággal: valaki elárulta.

Évekkel később, 1983-ban Lilyt ismerjük meg, a magányos kamasz lányt, aki felfigyel idős szomszédjára, Mrs. Gustafsonra, akít a helyiek csak úgy hívnak, „a háborús menyasszony”. Ki ez a rejtélyes nő, és miért költözött a kisvárosba, ahová látszólag semmi sem köti? Lily kutatni kezd az öreg hölgy múltja után, és egyre több közös vonást vél felfedezni kettejük között. Egy nap sötét titokra bukkan, amely az egész addigi életüket megváltoztathatja.

Janet Skeslien Charles lebilincselő regénye varázslatos óda a könyvekhez, a barátságához, Párizshoz, és nem utolsósorban azokhoz a hétköznapi hőskökhöz, akik sokszor ott munkálkodnak, ahol a legkevésbé sejtjenénk. Ebben a könyvben főleg azok a nők kapnak fontos szerepet, akik a 2. világháború idején könyvtárosként az ellenállás oldalán egy olyan eszközzel harcoltak, ami embereknek gyakran az utolsó reményt jelentette. A párizsi amerikai könyvtár dolgozói gyakran saját életüket kockáztatták azért, hogy könyveket juttassanak el emberekhez, hogy a szavak erejével reményt adjanak nekik a legsötétebb időszakban is. Az elolvasott könyvek története és azok szereplői sok embernek adtak erőt a 2. világháború idején, ez a könyv pedig Odile történetén keresztül éppen arra világít rá, hogy gyakran a legjelentéktelenebbnek tűnő cselekedetek is, sorsokat tudnak megváltoztatni.

Egyperces imádság

Látni azt, hogy valami elpusztul, ami korábban az életről beszélt, minden ember számára fájdalmas. A kiszáradt (kiszáritott) fügefá mellett mindenki azt kérdezi, hogy erre miért van szükség?

Uram, tudom, hogy neked mindenhez jogod van, s dönthetsz úgy, hogy egy élet – bármelyik élet – véget érjen. Számunkra mégis ott marad az értelmezhetetlen történet, mert nem tudjuk beleilleszteni egy általunk elképzelt fájdalommentes világba.

Segíts nekünk, hogy a miértek keresgélése helyett, akár a fájdalmas történetekben is találjunk rá arra, hogyan tudjuk hirdetni az üdvözítő, halálon átívelő kegyelmedet..

ÁMEN

JENEI-JOBBÁGY IDA

Ilyen Karácsonyunk ne legyen!

Látsz valami különöset a képen?

Bármi feltűnőt? Egy betlehemest ábrázol a kép, amit a Magyar Állami Operaház előtt állítottak fel néhány éve. Ott vannak a bölcsek, a pásztorok, az angyal, Mária, a jászol, és még az aranyos állatok is. Minden nagyon szépen, precízen kidolgozva, hogy hangulatossá tegye az ünnepi készülődést azoknak, akik elsétálnak előtte. Egy nagy hiányossága viszont van: Jézus nincs ott. Minden más igen. Sokszor pontosan ilyen a Karácsonyunk. Van minden: díszes lakás, számtalan ajándék, együtt a család, ünnepi menü, kétféle bejgli. Csak Jézus nincs.

Karácsonyra készülve ügyeljünk arra, hogy az ünnep lényegéről; a Megváltóról, aki az első Karácsonyon eljött közénk, ne felejtszünk el! Ő az igazi ünnepelt Karácsonykor, mi mégis hajlamosak vagyunk arra, hogy Őt kihagyjuk belőle, vagy csak mellékszereplőjévé tesszük azoknak a napoknak, amiknek igazából Róla kellene szólniuk.

BÓDÁS JÁNOS:

ELÉ MEGYEK

A hó csendben lebben,
nagy lepke-pelyhekben
s mindent belep...
Fehér lett a sivár,
élettelen határ,
erdő, berek.

Meddig a szem elér,
minden tiszta fehér,
de ott maradt
/eltakarva igaz/
a szenny, a sár, a gaz
a hó alatt.

Vastagon hull reám,
csupa hó a ruhám
köröskörül.
Im, most hólepetten
én is fehér lettem!
...De csak kívül!

Jön már, Kinek vére
megmos hófehérre,
elé megyek.
Szívem trónjára ül,
hogy általa belül
tiszta legyek.

Karácsonyi szeretethimnusz

(Az 1Kor 13 karácsonyi változata)

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszlettervező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhában segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket zengek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyekkel díszítem fel, ezeryi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy a gyermekét megölelje.

A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja a házastársát.

A szeretet barátságos az idő szűke ellenére is.

A szeretet nem irigyel másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odailő asztalterítő van.

A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni.

A szeretet nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem múlik. - A videojátékok tönkremennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak.

De a szeretet ajándéka megmarad.

VOJTKÓ ESZTER

Bátorító gondolatok az imaközösségről

„A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt.”
(Ap.Csel. 4:32)

Fél tízkor, az istentisztelet előtt imaközösséget tartunk. Miért van erre szükség? Nem elég, ha magunkban imádkozunk?

Biztosan mindenki emlékszik Arany János Családi kör című versére: „Jobb ízű a falat, ha mindnyájan esznek.” Jó, ha a Krisztusban hívők felekezet-től függetlenül körbeülnek azt az asztalt. Jó, ha a gyülekezeti tagok összejönnek imádkozni. A nehézség, melynek súlya összenyomja a vállunkat, megoszlik. Az öröm is nagyobb, ha együtt örülünk.

Tapasztaltunk már imameghallgatást? Amikor Péter apostolt börtönbe zárják, Isten kiszabadítja őt. A tanítványok közösen imádkoznak, félelmükben bezárkózva. Azt azonban nem hiszik el, hogy imádságuk meghallgatásra talált. Nem akarnak Péternek ajtót nyitni. Lehet, hogy nem olyan módon hallgat meg, ahogyan mi elképzeltük. Higgyük el, hogy az összetett kéz az a mobiltelefon, melyen Megváltónkat hívhatjuk. „Összekulcsolom kezem, s felhívom Jézusom.”

Amikor születésnapot ünneplünk, jó együtt lenni a családdal, barátokkal. A lelki családdal is jó együtt lenni, ha megtaláljuk a helyünket. Pl. Női kör, férfi kör, diakóniai bibliaóra, imacsoport, énekkar, beszélgetős bibliaóra, baba-mama kör, gyermekistentisztelet, ifjúsági bibliaóra. Az online alkalmak is segítik a bekapcsolódást. Nem tudjuk, hogyan alakul a vírushelyzet, de ha tehetjük, jöj-jünk el személyesen!

A puding próbája az evés az angolok szerint. Kóstold hát meg, amit a gyülekezetünk, amit Isten készített számodra!

TÚRMEZEI ERZSÉBET

Kérdez a gyermek

„Ott fenn lakott a csillagok felett,
de amikor karácsony este lett,
Lejött a földre, mint kicsiny gyerek.
És ó, a hidegszívű emberek!
Kis istállóban kellett hálnia.
Szalmán feküdt Ő, az Isten Fia.
Elhagyta érettünk az egeket.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Az apa nem szól. Olyan hallgatag.
De a kis kedvenc nem vár szavakat,
Odaszorítja vállára meleg,
kipirult arcát, s tovább csicsereg.
„Kicsiny gyermek lett, gyenge és szegény,
és ott aludt az állatok helyén,
szűk istállóban. Nem is érthetem.
Milyen meleg ágyacskám van nekem,
pedig csak a te kis lányod vagyok.
S Ő, Isten Fia, Ő, a legnagyobb,
szalmán feküdt, amikor született.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Kint csillagfényes hideg este... tél...
Bent apja ölén kis leány beszél.
„Ott se nyughatott szalma-fekhelyén.
Futniuk kellett éjnek-éjjelén.
Halálra keresték a katonák.
Menekültek a pusztaságon át.
Milyen keserves útjuk lehetett.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”

Az apa leteszi a gyermeket.
„Ugye-e, szereted? Ugye, szereted?”
Nem bírja már, el kell rohannia.
A jászolban fekvő Isten Fia
karácsonyesti képe kergeti.
Feledte és most nem feledheti.
Most a szeméből könnyre-könny fakad.
Most vádakat hall, kínzó vádakat.
Elmenekülne még, de nem lehet.
Most utolérte az a szeretet.
S míg a szívébe égi béke tér,
mintha körül a hólepett, fehér
tetők, utak felett távol zene,
angyalok tiszta hangja zengene
szívet szólólgató, szép éneke:
„Szegény lett érted. Ugye-e, szereted?”

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Hol születik Jézus? (Máté 2:4b)

(A bennünk megszülető Jézus)

Nagy kérdése volt ez mindenkinek, aki valamilyen részlet ismeretével rendelkezett, és megsejthette a nagy dolgok történéseinek idejét.

Időben elsőként talán Simeon volt aki kereshette a helyszínt. A kapott ígéret miatt (addig nem hal meg amíg meg nem látják szemei az Úrnak Krisztusát) várta, s bár nem volt részletgazdag a jövődőlés, de azt bizton tudhatta, hogy a Jeruzsálemi templomban meg fog jelenni. Hol születik, s mikor, ez számára nem volt tudható, de a templomnál való találkozást semmiféleképpen nem akarta elkerülni.

Napkeleti bölcsek, csillagászok kémlelték az eget, s a saját nyelvükön olvasva az égi jelekből (a Teremtő Isten bármit felhasználhat eszközként ha üzenetét célba akarja juttatni) elindultak. Csak egy országot, egy népet, egy vallást tudtak beazonosítani. Hol születik, hogyan, és pontosan mikor, ez mind el volt előlük rejtve. Sőt azt sem sejtették, mekkora a jelentősége, lesz-e hatása életükre (Simeon hátaozottan akarta, hogy legyen hatása), de vonzotta őket az esemény nagyszerűsége, és emb erőltőkben mért ritkasága, egyedisége.

Emberi mércével mérve Heródes meglehetősen közel volt ahhoz, hogy a születő Jézussal összefusson az élete. Csak hát a szándék amit ezzel a helyzettel tenni akart, Isten tervében nélkülözendő esemény volt. Bár vágyott a találkozásra, de a lehetőséget nem arra akarta használni, amivel Isten akaratát elősegítette volna. Számára elveszett a születő Jézus életformáló csodája.

Az írástudók rendelkeztek a születés helyének az ismeretével, de lelkük egyáltalán nem égett a találkozás lehe-

tőségének vágyától. Talán úgy gondolták, majd ha az események kinövik magukat, s másokban, többekben, tömegekben is megérik a felismerés, akkor még bőven lesz idejük a történések élére állni. Ki tudja. Az nyilvánvaló, hogy nem kevés ember volt, aki a megismételhetetlen pillanatot elengedte, vagy viselkedésével magát a lehetőségből kizárta.

A pásztorok felkiáltása az angyali jelenés után (menjünk el mind Betlehemig), pontosan azt fogalmazza meg ami az ember szüksége kell legyen ebben a világban. Teljesen mindegy milyen ismerettel, múlttal, élethelyzettel rendelkezel, a világ megváltója várja, hogy betoppanj hozzá. Illetve Ő megérkezett hozzád, s neked kell válaszolnod a feléd nyújtotta kezére. Ahogy az angyalok minden fontos információt megénekeltek a pásztoroknak, úgy a mai ember is tisztában van mindazzal, ami ahhoz kell, hogy megérkezzen Betlehembe, Jézushoz.

Az nyilvánvaló, hogy az ige hozzánk is szól, s minket is arra készítetne, hogy menjünk el mi is Betlehemig. Az is nyilvánvaló, hogy ha e karácsonyi időben zárandokutat szerveznénk a születés városába, akkor ott rengeteg turistát, hatalmas felfordulást találnánk, és legkevésbé azt akit az Atya értünk küldött.

De bár legyünk akár 3000 km-re attól a kicsiny falutól, mégis átélhető számunkra mindaz a csoda, amit a Messias érkezésére valóban és szívvel várakozó ember számára elkészített. Ha a te szívedben születik meg Jézus, ha ott vesz lakozást. Ha engeded, hogy nálad legyen otthona, akkor ez az igazi karácsony lesz.

Hol kell tehát Krisztusnak megszületnie?

